

TREBALL EL COR QUIET

1. Situeu *El cor quiet* en el conjunt de la poesia catalana de l'època.

El cor quiet (1925) és un poemari que, en el conjunt de la poesia catalana de l'època, es classifica en entre els moviments noucentistes i postsimbolistes.

Josep Carner, però, pertanyia al moviment noucentista, una corrent literària anterior al cor quiet. És un moviment polític i filosòfic originat per intel·lectuals, caracteritzat pel classicisme (ordre, harmonia, serenitat i passió per la cultura grecollatina), el mediterranisme (reivindicacions culturals/històriques de les civilitzacions mediterrànies), l'arbitrarisme (abstracció de la realitat per assolir l'ideal, on l'obra d'art és fruit del treball), la civilitat (rebuig dels espais salvatges per espais urbans) i l'imperialisme (impuls per regenerar la situació cultural del país). El llenguatge noucentista és noble, culte i diàfan, un xic irònic i en busca de precisió i objectivitat.

El cor quiet, tot i no pertànyer a aquest moviment, adopta les característiques noucentistes i les introdueix al postsimbolisme (període literari al que correspon l'obra)

La segona etapa del cor quiet, el postsimbolisme, es caracteritza per la substitució de la realitat per l'idealització de la realitat, on les imatges esdevenen símbols.

2. Expliqueu en què consisteix la *teoria de l'ham poètic* i relacioneu-la amb el contingut d'aquest poemari.

A la Teoria de l'ham poètic, Josep Carner parla de la paraula donada, d'una certa forma d'inspiració que fa que el vers arribi a la impensada, i que el poema trobi, com qui diu sense buscar-ho, un generador en l'atzar.

Josep Carner cita textualment: “la paraula donada només arriba al poeta i no pas a qualsevol dels mortals que poden prescindir de qualsevol construcció literària, i que la paraula donada només la troba qui la cerca, l’amanyaga o l’estima”.

És a dir, “l’ham poètic” o “paraula donada” és la inspiració que guia al poeta a construir formes literàries pròpies i convida al lector (que ha de prescindir de la realitat i deixar-se emportar pel simbolisme literari) a desxifrar les enigmàtiques poesies.

Amb relació al cor quiet, “l’ham poètic” és situaria a l’apartat de les nits: una estampa simbòlica on el tema principal és l’inconscient i el misteri de la nit, on es perceben més sentits i es descobreix la totalitat/l’absolut. Amb aquest pla metafísic i simbòlic el lector ha d’endevinar i comprendre el vertader sentit del poema, amagat en la enigmàtica retòrica del poeta.

3. Expliqueu l’estructura d’aquest llibre.

El llibre s’organitza en cinc parts, constituïdes per un nombre variable de poesies amb relació al tema on s’agrupen:

Les nits: deu poemes (1-10).

“Les nits” és la primera part del cor quiet. En aquest apartat destaca la descripció de l’experiència personal del poeta en la immensitat de la nit. Es fa referència a l’insomni i a les preguntes existencials (sorgides d’aquest insomni) en busca de una resposta, que es troba en l’absolut de la nit.

Carner descriu aquest conjunt de poemes com un trajecte, una reflexió que augmenta a mesura que avança la nit.

Els sentiments expressats són la por (terror a la foscor, al sons i percepcions nocturnes, al desconegut), el dubte (interrogacions al misteri que envolta la nit, existència d'un món alternatiu al diürn) i la calma (tranquil·litat, serenor, maduresa del poeta, descans).

Les nits es poden dividir en quatre parts, que formen part d'un cicle repetitiu una vegada la nit comença: El secret/misteri de la nit transmet el dubte (concepte), aquest dubte (o conjunt de dubtes) duran a la persona a la follia i, l'única manera d'evitar-la o de curar-se'n d'aquesta follia és a través de la fe religiosa.

Així doncs, del primer poema ("Nocturn") a l'últim ("El beat supervivent") el lector ha transcorregut un viatge cíclic desde la incertesa (nocturna) a la raó.

Els arbres: onze poemes (11-21)

"Els arbres" és la segona part del "cor quiet". En aquest apartat Josep Carner fa un recorregut per territoris de Catalunya, França i altres parts del món describint i humanitzant els arbres característics de les zones visitades.

El tema fonamental és la saviesa i experiència dels arbres, representats com a consellers dels homes (punts que uneixen el cel amb la terra).

Les estampes: quaranta-quatre poemes (22-65)

"Les estampes" és la tercera i més extensa part del "Cor quiet". Formen part d'una conjunt d'imatges (estampes) fruit de la relació entre el poeta i el món exterior. Els poemes estan organitzats segons el calendari gregorià (any litúrgic) i segueix les estacions i les seves festivitats.

Els temes són diversos, entre ells destaquen: el món de la naturalesa i el món rural (el paisatge com a inspiració, simbolisme amb els accidents geogràfics i elements simbòlics domèstics), les estacions de l'any (ordre en el qual el poema segueix el cicle de les estacions de l'any i esmenta, amb poemes variats, les tradicions, festivitats o simples moments - *estampes* - pròpies de cada una), les etapes del dia (apareixen elements com el sol i la lluna i el simbolisme entre la nit i el dia), la imaginació (el pas del temps i els records i les figures imaginàries que el poeta identifica al paisatge), la reflexió (poemes variats que expressen diferents sentiments), els temes noucentistes (mediterranisme, bellesa idealitzada de la dona i la calma, joia i repòs propis de la

primera etapa del poeta) i finalment el *taedium vitae* (acaba amb el sentiment de la vida sense sentit).

Les adreces: set poemes (66-72)

“Les adreces” són la quarta part del cor quiet i comprenen una sèries de poemes dirigits a persones concretes, deixant-ne constància en vers.

L’estructura interna de les adreces és: el Naixement (es fa un contrapunt sobre el mateix moment cabdal: l’instant que separa la vida de la de la mort), les Noces (caràcter sacramental del matrimoni) i l’Expressió poètica.

L’assenyament: onze poemes (73-83)

“L’assenyament” és la cinquena i última part de “El cor quiet”. En aquest apartat es fixa l’actitud madura del poeta. S’hi explana per la positura d’acceptació de les coses i de la pròpia persona.

Aquest apartat és el final del recorregut del poeta, on finalment troba la resposta a les preguntes formades pel dubte a “Les nits” i adopta una visió (després d’una llarga meditació i reflexió) madura i conforme amb el que l’envolta.

4. Tria un poema de cada secció que et sembli que n’és representatiu en conjunt i justifica les raons de la teva tria.

Els poemes més representatius de cada secció són:

“Nocturn” (“Les nits”). He escollit nocturn perquè mostra les característiques més representatives de “Les nits”. El poema endinsa al lector en un misteri absolut que l’absorbeix i el transporta als pensaments del poeta, el fa dubtar i meditar sobre les percepcions nocturnes i sobre el més enllà. El poema conté interrogacions retòriques (“Quines són les imatges...”) on la veu poètica es pregunta el sentit de la nit i intenta fugir de la por i els temors que el persegueixen quan ell és despert.

“Els nostres pins” (“Els arbres”). He escollit aquest poema perquè comprèn els valors més característics del noucentisme i postsimbolisme de Carner. Parteix del mediterranisme i fa al·lusió al paisatge nacional centrant-se en la distribució dels pins. En aquest poema l'autor enumera un llistat de pins (tots diferents) i els atribueix qualitats humanes (“pi esborifat” / “Amic suau d'aspres cabells...”).

“Neva” (“Les estampes”). He triat “Neva” perquè representa una imatge, una estampa. La característica clau que comprèn el poema és el contrast entre la neu (el fred) i la platja (calor, representa l'estiu). Està inclòs en el marc de les estacions de l'any.

“A una núvia” (“Adreces”). “A una núvia” mostra el matrimoni com un element essencial de la vida cristiana i està adreçat a una noia que aviat es casarà. Forma part, per tant, del cicle vital de l'existència humana.

“Interval” (“L'assenyament”). He escollit “interval” perquè conclou i acaba amb els dubtes originats a la primera part del llibre. En aquest poema l'autor troba la calma i recorda bells moments. Ara és nou, és un poema que descriu l'evolució de l'autor en el recorregut vital dels poemes del “Cor quiet”.

5. Analitzeu globalment les formes mètriques d'aquest poemari (tipus d'estrofes, versificació i rimes)

Josep Carrner no segueix una pauta en l'esquema poètic de “El cor quiet”. Les formes mètriques, una vegada analitzades globalment, no segeuixen un ordre esquemàtic conjunt, és a dir, no totes les poesies comparteixen ni el mateix nombre d'estrofes ni de versos.

Entre els tipus d'estrofa més utilitzades trobem el sonet, compost per dos quartets i dos tercets.